

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 57/09-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. februára 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. L., K., zastúpeného advokátom JUDr. M. K., M., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1 Co 104/2007 zo 16. októbra 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. L. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. januára 2009 doručená sťažnosť Ing. M. L., K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. K., M., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského

súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Co 104/2007 zo 16. októbra 2008 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v súdnom konaní vedenom Okresným súdom Košice I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 15 C 71/2006 sa obchodná spoločnosť C. D. L., s. r. o. (ďalej len „žalobkyňa“), domáhala voči sťažovateľovi ako žalovanému zaplata sumy 257 885,50 Sk z titulu nárokov v súvislosti s ukončením leasingového vzťahu medzi žalobkyňou (leasingovým prenajímateľom) a sťažovateľom (leasingovým nájomcom).

Okresný súd rozsudkom č. k. 15 C 71/2006-99 z 23. januára 2007 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 257 885,50 Sk a nahradiť trovy konania. Zároveň zamietol návrh sťažovateľa na prerušenie konania a rozhodol o vzájomnom návrhu sťažovateľa uplatnenom voči žalobkyni na zaplata sumy 516 682 Sk tak, že zastavil konanie o vzájomnom návrhu v časti o zaplata sumy 408 800 Sk s príslušenstvom a v prevyšujúcej časti o zaplata 107 882 Sk vzájomný návrh sťažovateľa vylúčil na samostatné konanie.

Okresný súd vo svojom rozsudku rozhodol aj o nepripustení sťažovateľom navrhutej zmeny vzájomného návrhu (z pôvodne uplatneného nároku na zaplata sumy 516 682 Sk) na sumu 891 410 Sk.

Krajský súd na základe odvolania sťažovateľa svojím rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu vo výrokoch o uložení povinnosti sťažovateľovi zaplatiť žalobkyni sumu 257 885,50 Sk a nahradiť trovy konania, o zamietnutí návrhu sťažovateľa na prerušenie konania a o zastavení konania o vzájomnom návrhu sťažovateľa v časti o zaplata sumy 408 800 Sk s príslušenstvom. Odvolanie sťažovateľa proti výroku o vylúčení časti vzájomného návrhu na samostatné konanie a proti výroku o nepripustení zmeny vzájomného návrhu krajský súd odmietol. Krajský súd zároveň zaviazal sťažovateľa k náhrade trov odvolacieho konania žalobkyni.

Sťažovateľ namieta porušenie ním označených základných a iných práv rozsudkom krajského súdu v celosti. Podľa sťažovateľa sa krajský súd nevysporiadal dostatočne s jeho odvolacími dôvodmi proti rozsudku okresného súdu a dospel k nesprávnym záverom. Sťažovateľ najmä poukázal na to, že krajský súd sa nevysporiadal so skutočnosťou, že „3x zanikol“ leasingový vzťah medzi žalobkyňou a sťažovateľom. Ďalej sa nevysporiadal so zánikom splnomocnenia udeleného žalobkyňou sťažovateľovi, ktoré ho oprávňovalo na zastupovanie žalobkyne voči dodávateľovi (predávajúcemu) predmetu leasingu. Taktiež sa podľa sťažovateľa nevysporiadal s tým, že odstúpením žalobkyne od kúpnej zmluvy, predmetom ktorej bola hnutelná vec tvoriaca predmet leasingu, táto kúpna zmluva zanikla.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vyslovil porušenie označených práv rozsudkom krajského súdu, zrušil ho a vrátil mu vec na ďalšie konanie, a aby mu priznal náhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie

ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v tomto prípade všeobecným súdom v občianskoprávnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V súlade s už uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namieta porušenie ním označených základných a iných práv rozsudkom krajského súdu, ktorým bolo rozhodnuté o jeho odvolaní smerujúcom proti rozsudku okresného súdu.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa so skutkovými a právnymi závermi všeobecného súdu, ktoré podľa neho nie sú dostatočne odôvodnené, a najmä namieta nevysporiadanie sa s jeho odvolacími dôvodmi uvedenými v odvolaní podanom proti rozsudku okresného súdu.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery

zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a zároveň by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Ústavný súd po preskúmaní rozsudku krajského súdu konštatuje, že v ňom nie je možné ustáliť prvky arbitrárnosti, ktoré by nasvedčovali nesprávnosti skutkových a právnych záverov namietaných sťažovateľom alebo ktoré by spočívali v nedostatočnom zistení skutkového stavu veci, nesprávnych právnych záveroch či nedostatočnom odôvodnení záverov krajského súdu.

Sťažovateľ neuviedol, že by jeho sťažnosť smerovala len proti niektorým výrokom rozsudku krajského súdu, preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti posúdil možnosť porušenia sťažovateľom označených základných a iných práv všetkými výrokmi rozsudku krajského súdu.

Ústavný súd konštatuje, že krajský súd postupoval a rozhodol plne v súlade s Občianskym súdnym poriadkom, keď odmietol odvolanie sťažovateľa v časti smerujúcej proti výrokom rozsudku okresného súdu o vylúčení časti vzájomného návrhu na samostatné konanie a proti výroku o nepripustení zmeny vzájomného návrhu, a to z dôvodu neprípustnosti odvolania proti týmto výrokom.

Rozsudkom krajského súdu nemohlo dôjsť ani k porušeniu označených práv sťažovateľa, pokiaľ ide potvrdenie výrokov rozsudku okresného súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľa na prerušenie konania a o zastavení konania o časti vzájomného návrhu sťažovateľa. Krajský súd sa správne stotožnil so závermi okresného súdu, ktorého dôvody citoval vo svojom rozsudku takto: *„Zamietnutie návrhu na prerušenie konania súd prvého stupňa odôvodnil tým, že predmetom tohto konania je zaplatenie leasingových splátok, pričom v konaní pred Okresným súdom Trenčín, na ktoré žalovaný (sťažovateľ, pozn.) poukazoval, bol iný nárok, a to náhrada škody a ušlého zisku. Vzhľadom na predmet... konania vedeného pred Okresným súdom Trenčín konštatoval, že do výšky 408.800,- Sk sa predmet tohto konania zhoduje so vzájomným návrhom žalovaného v tomto konaní a preto v dôsledku prekážky už začatého konania (§ 104 ods. 1 O. s. p.), konanie v tejto časti zastavil...“*

Krajský súd zároveň uviedol: *„Odvolací súd si pripojil spis, ktorý sa na Okresnom súde Trenčín viedol pod sp. zn. 19Cb/192/2004 a z jeho obsahu zistil, že ako žalobca v tomto konaní vystupoval Ing. M. L... (sťažovateľ, pozn.) a ako žalovaný S., s. r. o. (predávajúci predmet leasingu medzi žalobkyňou a sťažovateľom, pozn.). Z obsahu žaloby vyplýva, že žalobca v tomto konaní uplatňoval peňažný nárok vo výške 408 800,- Sk ako náhradu škody, ktorú mal žalovaný spôsobiť porušením svojich povinností pri dodávke náhradných dielov, v súvislosti s reklamáciou vady stroja. Potom, čo žalobca zistil, že nebolo možné zistiť sídlo uvedenej spoločnosti, podal návrh na zmenu účastníkov na strane žalovaného a takto namiesto pôvodného žalovaného vstúpil do konania ako žalovaný C. D. L., s. r. o.. Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 23. 2. 2006 bol nárok žalobcu zamietnutý a tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 30. 3. 2007 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne.*

Z uvedeného odvolací súd vyvodil, že predmet tohto konania nemá vplyv na nárok, ktorý je predmetom posudzovaného nároku žalobcu a navyše v čase rozhodovania odvolacieho súdu bolo toto konanie už právoplatne skončené.“

Pokiaľ ide o výrok rozsudku krajského súdu, ktorým bol potvrdený výrok rozsudku

okresného súdu o povinnosti sťažovateľa zaplatiť žalobkyni 257 885,50 Sk, odôvodnenie rozsudku krajského súdu obsahuje aj v tejto časti veľmi podrobné, dôsledné a vyčerpávajúce vysporiadanie sa so všetkými skutočnosťami, ktoré boli odvolacím dôvodom sťažovateľa, ako aj so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu. Sťažovateľ neuviedol vo svojej sťažnosti žiadne argumenty, ktoré by boli spôsobilé spochybniť správnosť a ústavnosť záverov krajského súdu a svedčili by o prípadnej arbitrárnosti jeho záverov.

Argumentáciu spôsobilú spochybniť správnosť záverov okresného súdu a krajského súdu nepredstavuje ani poukazovanie sťažovateľa na to, že sa všeobecné súdy nevysporiadali pri posúdení dôvodnosti nárokov žalobkyne voči sťažovateľovi na zaplatenie 257 885,50 Sk so skutočnosťou ukončenia leasingového vzťahu so sťažovateľom zo strany žalobkyne, odstúpenia žalobkyne od kúpnej zmluvy (predmetom ktorej bol predmet leasingu), resp. s tým, že v dôsledku uvedených skutočností bolo sťažovateľovi znemožnené uplatniť si na základe splnomocnenia udeleného žalobkyňou v leasingovej zmluve nároky z väd predmetu leasingu priamo voči jeho dodávateľovi.

Krajský súd v odôvodnení tejto časti svojho rozhodnutia okrem iného uviedol: *„Z obsahu žaloby vyplýva, že žalobca zakladá svoj nárok na obsahu leasingovej zmluvy... ako leasingový prenajímateľ s tvrdením, že v dôsledku porušenia povinností žalovaného vyplývajúcich mu z leasingovej zmluvy ako leasingovému nájomcovi, ukončil tento vzťah výpoveďou ku dňu 31. 12. 2004. Voči žalovanému si v konaní uplatňuje nárok predstavujúci konečné vyrovnanie leasingovej zmluvy, pričom suma 121.890,- Sk predstavuje časť neuhradených leasingových splátok do doby predčasného ukončenia leasingovej zmluvy, po odpočítaní zaplateného zostatku akontácie a ostatná ostávajúca časť predmetu konania vo výške 135 995,29 Sk predstavuje časť ceny predmetu leasingu po poslednej vystavenej splátke...*

Sporným v konaní nebolo... tvrdenie žalobcu o tom, že so súhlasom žalovaného odstúpil od kúpnej zmluvy s dodávateľom. V nadväznosti na to, mu ako kupujúcemu vznikla povinnosť vrátiť predmet kúpnej zmluvy dodávateľovi oproti jeho povinnosti vrátiť mu kúpnu cenu. Z tohto dôvodu žalobca vyzval žalovaného v súlade s ustanovením bodu 4.4.3 z všeobecných podmienok, aby mu tento vydal predmet leasingu... Žalovaný túto povinnosť

nesplnil. Za takejto situácie vznikla žalobcovi možnosť buď predmet leasingu žalovanému odobrať (podľa bodu 4.4.3., alebo podľa bodu 4.4.4. od žalovaného ako leasingového nájomcu uplatňovať dlžné leasingové splátky do času predčasného ukončenia leasingovej zmluvy a taktiež čiastky predstavujúce všetky ostatné doposiaľ nesplatené leasingové splátky dohodnuté v leasingovej zmluve...

žalobca sa rozhodol pre druhú alternatívu a voči žalovanému si uplatnil tieto nároky...

žalovaný nevyužil možnosť znížiť svoje finančné záväzky voči žalobcovi tým, aby mu odovzdal podľa dohodnutých podmienok predmet leasingu, čím by žalobcovi umožnil vrátiť ho dodávateľovi oproti vráteniu kúpnej ceny, čím by sa podstatne znížili finančné nároky žalobcu voči žalovanému.“

Podľa názoru ústavného súdu skutočnosť, že sa sťažovateľ nestotožňuje s právnym názorom všeobecných súdov a s ich právnymi závermi, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a neznamena ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecných súdov svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu v napadnutom rozhodnutí krajského súdu o takéto rozhodnutie nejde.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá v celom rozsahu, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2009